
STUDENTENONTGROENING GAAT GEWOON DOOR

Verslaggever M. Marwijk

Deze week start de ontgroeningsweek van studentenvereniging *Veneris Dies Nigra*, die vorig jaar negatief in het nieuws kwam vanwege een noodlottig voorval.

Op de beruchte Black Friday, zoals de laatste dag van de ontgroeningsweek ook wel wordt genoemd, greep een destijds 17-jarige student in een stanleymes dat in het handvat van een bierkrat zat gemonteerd.

De verklaring van het slachtoffer was kort en bondig: 'Het was stom toeval dat ik in het mes greep. Het had iedereen kunnen overkomen.'

Voorzitter van de studentenvereniging Willem

van de Klovenier, onder de leden bekend als Yellow, laat weten dat dit jaar de ontgroening gewoon doorgaat.

'De laffe actie van vorig jaar is ons niet in de koude kleren gaan zitten, maar dat weerhoudt ons er niet van om onze mooie traditie dit jaar voort te zetten.'

Studentenvereniging *Veneris Dies Nigra* houdt elk jaar een ontgroening voor nieuwe aspirant-leden, die vijf dagen duurt.

Wat er precies plaatsvindt tijdens deze vijf dagen is tot op heden altijd een raadsel gebleven.

Vorig jaar heeft de politie alle zevenennegentig studenten verhoord, maar zij hielden hun lippen stijf op elkaar.

ZAAK BLACK FRIDAY

Getuigenverklaring Megan Visser

Verder aanwezig: L. Suarez & P. van Beunekom

Start opname: Zaterdag 3-9

Tijd: 03.40 uur

‘De geluidstape loopt, vanaf nu wordt alles wat je zegt opgenomen. Heb je dat begrepen?’

STILTE.

‘Wil je antwoorden op de vraag van mijn collega, Megan? Knikken of hoofdschudden hoor je niet op de tape.’

‘Ja... ja, dat is goed. Waarom ben ik hier?’

‘We willen iedereen spreken die erbij was vannacht, Megan. Dat is de standaard procedure.’

GESCHUIF VAN EEN STOEL.

‘Misschien kun je ons vertellen wat er is gebeurd?’

‘Dat kan ik niet.’

‘Vanwege de code?’

STILTE.

‘Er is toch een code bij studentenverenigingen? Een code van stilzwijgen? Zodat alles wat er tijdens de ontgroening gebeurt, binnen vier muren blijft?’

‘... Ik heb geen idee waar u het over heeft.’

‘Vorig jaar wilde niemand van *Veneris Dies Nigra* praten over het bierkrat met het stanleymes, maar dit keer is er iemand doodgegaan. We hoeven jou toch niet uit te leggen dat dit zeer ernstig is?’

STILTE.

‘We willen graag weten hoe dit heeft kunnen gebeuren, Megan.’

GEMOMPEL.

‘Tenzij je iets te verbergen hebt?’

‘Nee. Natuurlijk niet.’

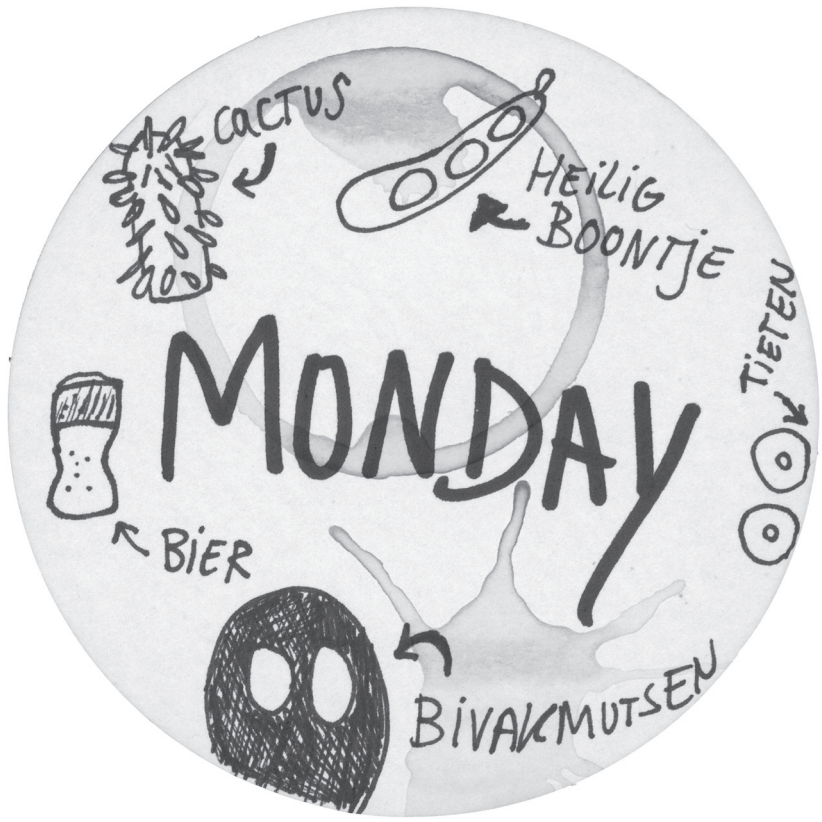
‘Gewoon in jouw eigen woorden, in jouw eigen tempo. Wij luisteren naar wat jij wilt vertellen, oké?’

DIEPE ZUCHT.

‘Oké.’

STILTE.

‘Het begon vijf dagen geleden...’

MONDAY

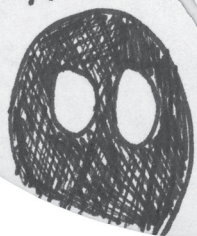
CACTUS

HEILIG
BOONTJE

BIER

TIETEN

BIVAKMUTSEN

MEGAN

Waar zijn we? Ik wankel op mijn benen, de bivakmuts op mijn hoofd stinkt naar bier en kots. De ogen zijn dichtgenaaid, het enige licht komt door de gaatjes in de stof.

‘Hallo?’ Mijn stem eechoot door de ruimte. ‘Waarom duurt het zo lang?’

‘Bek houden!’ Ik schrik op van een harde stem, heel dichtbij. Ik voel de warme adem van die stem door de stof van de bivakmuts heen. ‘Of had ik gezegd dat jij mocht praten?’

Ineens voel ik een klap tegen mijn wang. De plek brandt na, als een smeulend kampvuur.

Opwinding giert door mijn lijf: de ontgroening is nu eindelijk begonnen.

‘Nou?’ klinkt de stem.

‘Nee, meneer.’

‘*Meneer?* Noem je mij nou *meneer?*’

Voor me klinkt hard gelach, ik weet zeker dat we voor de hele vereniging staan. Hebben ze ons soms op een podium gezet?

Lara had me eens moeten zien zo. Ik weet zeker dat ze dacht dat ik blufte, dat ik nooit écht mee zou doen aan zoiets.

‘Vanaf nu praat jij alleen als ik jou iets vraag, boon.’

Ik voel een waarschuwend kneepje in mijn hand. Ik heb geen idee van wie de hand is die ik vasthou, maar zodra de ouderejaars van *Veneris Dies Nigra* ons de bivakmutsen opzetten, greep iemand mijn hand en ik heb hem niet meer losgelaten.

Ik werd misselijk van de busrit hierheen, zeker toen we rondjes over de rotonde bleven rijden. Pas bij het zoveelste rondje had ik door dat ze het expres deden, zodat we onze oriëntatie

kwijtraakten. Ik heb nu geen idee waar we zijn, misschien zijn we de stad zelfs uit gereden...

Ik knijp even terug, als teken dat ik het heb begrepen. Ik zal mijn mond houden.

‘Zo, bonen, stappen maar!’

Er klinkt gestommel, ik schuifel automatisch mee naar voren. De hand die ik vasthou zweet een beetje, maar voelt veilig.

‘Ho. Tot hier.’ Ik voel plotseling een andere hand, een stuk boven mijn navel, tegen de beugel van mijn bh aan. ‘Anders val je van het podium, noviet.’

Van wie is die stem nou weer?

‘Iets hoger, P,’ wordt er geroepen. ‘Dan zit je precies goed.’

Er wordt opnieuw gelachen. Het witte shirt dat bij de uitnodiging zat schijnt door, ik weet zeker dat ze mijn knalrode bh kunnen zien.

‘Mag ik nog wat meer licht?’

Ook dat nog. Ik voel een warme lamp op mijn gezicht schijnen.

‘Dit zijn de bonen van dit jaar. Nou, wat vinden we ervan?’

Er wordt gefloten.

‘Goeie jopen,’ roept iemand. Opnieuw gelach, het klinkt als onweer.

‘Zeker, zeker. Jammer van die bh, maar misschien krijg je haar wel zover dat ze hem uitdoet...’

Ik probeer door de gaatjes van mijn bivakmuts te kijken, maar het heeft geen zin. Zij zien ons, maar wij zien hen niet.

‘Ze gaan ons veilen,’ hoor ik een meisje naast me fluisteren. Haar hand heb ik dus beet.

‘Wat?’

‘Veilen. Ze gaan bieden.’

Waar heeft ze het over? Nog voordat ik kan reageren, begint de harde stem af te tellen.

‘Vijf, vier...’

De hele zaal telt mee. Het klinkt als één stem, als een echt koor.

‘Drie...’

Ik adem tegen de stof en de geur van kots wordt heviger.

‘Twee...’

Wat gaan ze met ons doen?

‘Eén...’

De bivakmuts wordt in één beweging van mijn hoofd getrokken.

RIS

Het felle licht doet pijn aan mijn ogen en ik vloek zachtjes. De ruimte voor me is enorm en in slechte staat. Overal lopen buizen en de ramen zijn gebarsten. Wat is dit voor een plek?

Nu pas zie ik dat we op een podium staan, met een hele menigte voor ons. Ze kijken ons allemaal aan, of nee, ze keuren ons, alsof we een stel koeien bij een veiling zijn. Het zijn jongens en meisjes door elkaar, allemaal dragen ze dezelfde kleuren. De jongens een geel-blauw gestreepte das, de meiden een geel-blauw gestreept sjaaltje.

‘Bonen!’ De harde stem die net aftelde, komt van een lange jongen die schuin voor me staat. Hij heeft kort, geblondeerd haar, dat een beetje geel uitgevallen is. Op zijn jasje prijkt het wapen van *Veneris Dies Nigra*.

Ik vergeet de helse rit hierheen, ik vergeet zelfs dat ik heb gespuugd omdat ik wagenziek werd. Het enige wat ik zie, is het wapen. Over een week heb ik ook zo’n jasje en hoor ik er eindelijk bij. Mijn bloed suist in mijn oren als een aanmoediging.

Ik moet deze week overleven, dat is alles wat telt.

‘Mijn naam is Yellow, jullie gastheer deze avond. Ik zou zeggen: welkom bij de week der weken!’

Voor me barst het gejuich los. Ik ga wat meer rechtop staan, in de hoop dat ik langer lijk.

Als ik opzijkijk, zie ik de anderen. Sinds het verzamelpunt heb ik mijn jaargenoten niet meer gezien, omdat ze ineens die bivakmutsen over onze hoofden trokken. We werden ruw in een busje gesmeten, het voelde als een ontvoering.

Dit zijn mijn nieuwe vrienden, mijn nieuwe familie. Als ik Machteld moet geloven tenminste. Zij spreekt nog wekelijks af

met mensen uit haar studententijd, ook al is dat al vijftientig jaar geleden.

‘Die band is voor altijd, Ris,’ zei ze vanochtend nog. ‘Onthou dat als je met je gezicht onder de koffiedrab zit en rauwe eieren moet eten.’

Mam had hoofdschuddend gelachen. ‘Je maakt die jongen nog bang.’

Maar ik ben helemaal niet bang, ik kan juist niet wachten om te beginnen.

‘Deze week komen wij erachter of jij geschikt bent voor ons corps.’ Yellow laat een stilte vallen. Ik weet dat hij het expres doet, maar toch word ik nerveus. Ze kunnen me afwijzen, ze kunnen me naar huis sturen. Wat moet ik dan? Het idee dat ik een studie moet starten zonder vereniging achter me, is het meest eenzame idee dat er bestaat.

Het allerbeste zou een plek in Het Huis zijn, het hoofdkwartier van *Veneris Dies Nigra* in het centrum. Ik loop er vaak langs, maar ik heb Het Huis natuurlijk nog nooit vanbinnen gezien. De verhalen gaan dat het ongelooflijk luxe is, de ramen zijn groot en hoog. Ik zie mezelf al zitten daar, in mijn eigen kamer.

Elk jaar geeft het corps een paar kamers weg, maar als het me niet lukt er eentje te bemachtigen, moet ik voorlopig thuis blijven wonen. Kamers zijn lastig te krijgen, zeker in het centrum. Maar als je bij Het Huis komt, ben je verzekerd van een topplek.

Ik ben gek op mam en Machteld, maar ik wil iets voor mezelf, ik wil met vrienden wonen. Ik wil hierbij, ik móet hierbij.

‘Ik zie nu zelfs al een paar paupers ertussen staan,’ gaat Yellow verder.

‘Paupers?’ eechoot een meisje vlak naast me. Ze heeft kort, steil haar en is knap. Ze draagt het shirt van de vereniging dat we bij de uitnodiging kregen. Het is een simpel, katoenen T-shirt, maar toen ik het vanochtend aantrok, voelde ik mezelf groeien. Het wapen van de vereniging staat heel klein in de rechterbovenhoek, maar het is een begin.

‘Paupers, ja.’ Yellow gaat vlak voor het meisje staan. ‘En als jij je bek nu niet houdt, schijft ik ’m vol. Begrepen?’

Er wordt gelachen, ik voel ook een glimlach rond mijn lippen. Dit meisje heeft overduidelijk geen Machteld thuis, die haar heeft voorbereid. Ik ken alle termen, alle gewoonten, alle ongeschreven regels.

‘Als een ouderejaars praat, hou jij je mond, Ris. Simpel zat. Zorg ervoor dat je bent wat ze willen dat je bent: onderdanig, een slaaf, niets.’

‘Jullie hebben geen manieren.’ Yellow wijst naar mij. ‘Hij heeft het tenminste een klein beetje begrepen.’

Alle ogen uit de zaal schieten mijn kant op.

‘Hij houdt tenminste zijn muil. Toch?’

Ik zwijg.

‘Zie je wel, geen woord.’ Yellow knikt goedkeurend. ‘En hij heeft zijn T-shirt aan. Waarom heeft niet iedereen het T-shirt aan?’

Het meisje naast me haalt opgelucht adem, ze heeft zich in ieder geval aan de dresscode gehouden.

‘Ik wist niet dat we al begonnen waren,’ zegt een andere jongen uit de rij. Hij is stevig en zijn ogen staan dicht bij elkaar. Zijn lichtblonde haren plakken tegen zijn voorhoofd.

‘Ik doe net of ik dat niet heb gehoord. Kleed je om.’ Yellow haalt een T-shirt tevoorschijn en smijt het naar hem toe.

‘Hier?’ vraagt de jongen dommig.

‘Het is hier geen hotel, boon. We hebben helaas geen kleedkamer voor je.’

De menigte schiet opnieuw in de lach.

De boon aarzelt even, maar trekt dan zijn shirt over zijn hoofd. Boven zijn spijkerbroek puilt een vetrandje uit.

Yellow knort, in de zaal wordt er gelachen.

Machteld zei al dat ze ons zouden vernederen. Tot op het bot, maar het is voor een hoger doel. Na een week heb je het overleefd en hoor je erbij. Het is even doorbijten, meer is het niet. Wat ze ook zullen doen, ik zal het moeten slikken. Uiteindelijk is deze week voorbij. Wat zijn vijf dagen op een hele studententijd?

‘De dresscode was alléén het T-shirt,’ zegt Yellow als de jongen weer in de rij wil gaan staan. ‘Meer niet.’

De boon kijkt hem schaapachtig aan, maar dan springt een ouderejaars het podium op en trekt zijn broek naar beneden. Het gaat zo snel dat de broek van de boon al op zijn enkels ligt voordat hij kan reageren.

‘Boxer ook inleveren!’ Yellow knikt hem toe. ‘En snel een beetje.’

Ik kijk naar de boon, die even twijfelt. Hij kijkt opzij naar mij, maar ik heb geen idee hoe ik hem kan helpen.

‘De rest ook.’ Yellow kijkt de rij langs. ‘Alles uit, behalve het T-shirt.’

Het meisje naast me laat tot mijn grote verbazing onmiddellijk haar rokje zakken, gevolgd door haar slipje. Het T-shirt is lang genoeg, maar toch trekt ze het voor de zekerheid nog verder over haar dijen. Iemand springt naar voren om haar lingerie van het podium te grissen en steekt het in de lucht als een trofee.

Dan volg ik haar voorbeeld. Zodra mijn boxer op de grond valt, schopt Yellow hem weg naar de rand van het podium.

Ik probeer er niet aan te denken dat de voorste rij waarschijnlijk net onder mijn shirt kan kijken.

Intussen heeft iedereen zijn kleding uitgetrokken. We staan allemaal in enkel het T-shirt op het podium. Gek genoeg maakt dat het minder erg, alsof we een team zijn.

Die band is voor altijd, Ris.

Ik glimlach even naar het meisje naast me, ze glimlacht terug.

‘Dit is jullie outfit voor de rest van de week.’

Ik kijk met een ruk op. Meent Yellow dit? Het idee dat ik de rest van de week zonder boxershort door moet, gaat wel heel ver.

‘Tenzij...’

Ik spits mijn oren, de rest van de rij houdt de adem in.

‘Tenzij jullie binnen één minuut met iemand bepeddelen.’

Wat?!

Ik denk aan de woordenlijst van Machteld, die ik helemaal uit mijn hoofd ken. Bekpeddelen is studententaal voor zoenen.

Ik kijk naar het meisje naast me, dat verdwaasd voor zich uit kijkt. Heeft ze enig idee wat de bedoeling is?

‘Zestig, negenenvijftig, achtenvijftig...’ Voor de tweede keer begint Yellow af te tellen en de rest van de zaal doet met hem mee. De getallen dreunen door de lege fabriekshal.

Niemand beweegt, ik kijk naar mijn boxershort, aan de rand van het podium. Binnen handbereik, maar tegelijkertijd zo ver weg.

De rest van de week zonder kleding, dat kan toch niet?

Maar Yellow meent het, dat weet ik zeker. Ze laten ons doodleuk halfnaakt over straat gaan, zonder medelijden.

‘Veertig, negenendertig...’

Er klinkt gejoel. Even verderop zoent een meisje een ander meisje.

‘Mét tong,’ roept Yellow en ze doen het. Nog meer gejoel.

Ik kijk opnieuw naar het meisje naast me. Ze is niet alleen knap, ze is bloedmooi. Waar wacht ik nog op?

Zonder er verder over na te denken trek ik haar naar me toe en druk mijn lippen op die van haar. Ze zijn zacht en vol, ik voel mijn lijf onmiddellijk reageren.

‘Mét tong,’ klinkt het weer en ik luister. Natuurlijk luister ik. Mijn tong strijkt langs die van het meisje. Ze doet niet mee, haar tong blijft als een lap vlees in haar mond hangen. Als ze zich terugtrekt, blijven mijn lippen nog even aan die van haar kleven, zoals wanneer je een zuignap van een raam probeert te trekken.

Maar dan zijn we los.

Ze kijkt me aan alsof ik gek ben geworden.

‘Bekpeddelen...’ stamel ik. ‘We moesten iemand zoenen...’

Mijn stem komt nauwelijks boven het gejoel van de ouderejaars uit. Verderop in de rij verdwijnen een jongen en een meisje zowat in elkaar. Ze zoenen alsof hun leven ervan afhangt. Zo deed ik niet, het was heel bescheiden. Twee, misschien drie seconden. Precies genoeg om onze kleding terug te verdienen. Waarom kijkt ze dan naar me alsof ik haar iets vreselijks heb aangedaan?

‘Je hebt je kleding terug,’ zeg ik snel. ‘Dat is toch goed?’

Het meisje schudt haar hoofd. Ze blijft haar hoofd schudden terwijl ze achteruitloopt, bij me vandaan.

Die band is voor altijd, Ris.

Waarom heb ik het gevoel dat ik dit meisje nooit meer ga spreken?

‘Drie, twee, één... Stop de tijd!’ Yellow loopt naar de rand van het podium en bukt zich om mijn kleding op te rapen. Ik krijg het bundeltje in mijn handen geduwd.

‘Goed gedaan, noviet. Dat was een sterk staaltje speeksel uitwisselen.’